

Medlemmer, er opgjort til $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er mange Penge, og det vilde betyde meget store Tab, dersom det skulde fordeles med ens store Beløb paa alle Andelshaverne i de 52 Mejerier, der ere i Foreningen. Men saadan er Forholdet jo ikke en Gang, at man kan vente det. Hele Forholdet er saaledes — jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, i hvert Fald ikke for Tiden —, at Tabet rimeligvis vil blive overført til 18 à 20 Mejerier, og saa vilde det blive aldeles ruinerende, selv om man ikke kunde faa dem tilpligtede at betale hele det Beløb, det drejede sig om; det vilde blive ruinerende, og det vilde være en Ulykke, som rakte vidt. Det vilde blive et Utal af Processer, som ufejlbarlig vilde opstaa af de udviklede Forhold, først mellem Mejerierne og Eksportforeningen, dernæst indenfor Eksportforeningen og endelig mellem Mejeriernes Andelshavere indbyrdes, selv om det ikke vil naa saa højt, som den højtærede Indenrigsminister antydede, da han forelagde dette Lovforslag, og som Højesteretssagfører Bülow havde sagt, det vil kunne gaa op til. Det vil blive en Uting i Retning af Strid, der vil blive daarlige Tilstande, saaledes at vi absolut ere tjente med at ofre ret betydeligt for at undgaa dem. Disse Tilstande ville indtræde i stærkere eller mindre Grad, hvis Sparekassen skulde likvidere, og jeg mener rigtignok, det kan betale sig for Samfundet at ofre ret betydelige Beløb for at undgaa noget af alt dette.

Der er ogsaa et andet Forhold, jeg her maa nævne, Bankgarantien. Dersom vi ikke havde haft Bankmisæren i Fjor, tror jeg endda, det vilde være gaaet saadan, at man vilde være kommen til Statsmagten for at faa Sagen ordnet, i hvert Fald i nogen Maade; en anden Sag er, at man vilde maaske ikke have stillet Fordringerne saa højt, som man stillede dem, men jeg tror, at der lige fuldt vilde have været Anledning for Statsmagten til at træde til og til at ofre ret betydelige Beløb. Og jeg tror, at den vilde have gjort det. Men ogsaa den Omstændighed, at man ved Loven om Bankgarantien i Fjor Vinter indsatte Bestemmelser, der muliggjorde, at alle Indskyderne i de to Banker i København og senere i de andre nødlidende Banker have faaet garanteret det fulde Beløb, ogsaa den Omstændighed gør, at man nødvendigvis maa bringe nogle Ofre til den Institution, som har lidt det store Tab ved Albertis Bedragerier.

Jeg skal under Hensyn til, at jeg kan ende mit Foredrag inden Formiddags-

mødets Slutning, kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger til Lovforslaget. I det hele taget siger jeg den højtærede Minister Tak for, at han har fremsat det, ligesom jeg takker det høje Ministerium for, at det overhovedet har taget sig af denne Sag. Jeg har heller ikke mange Bemærkninger at fremsætte til Lovforslagets Indhold, men der er dog Ting i det, som jeg gerne vil have overvejet. Der er Bestemmelsen i § 3 om Garantifonden. Jeg skal ikke sige noget imod den, men kun gøre opmærksom paa, at naar man indsætter denne Bestemmelse i denne Lovs § 3 uden at knytte en Tidsbegrænsning dertil, ere Sparerne altid afskaarne fra at ordne Garantiforholdene anderledes, og jeg tror ikke, det vil være heldigt. Jeg finder det dernæst ganske rigtigt, at man i Øjeblikket indsætter de Bestemmelser, som findes i §§ 5, 6, ja 7 med for Resten, om, at Indenrigsministeren skal udnævne det ene Medlem af Direktionen, de tre Medlemmer af Tilsynsraadet og den ene Revisor, at Indenrigsministeren skal godkende Vedtægten om den indre Ordning af Sparekassen, og selv om jeg ikke er saa glad ved det, finder jeg ogsaa, der er nogen Rimelighed i, at han skal være medbestemmende med Hensyn til Udlaansrentens Højde, og ligeledes, at han skal godkende Ansættelsen af Indlaansrenten. Alt dette finder jeg meget betimeligt, saa længe Forholdene ere, som det tilstræbes i Lovforslaget, i Begyndelsen. Men jeg mener rigtignok, at der maa en Tidsbegrænsning for alt dette. Det vil være en Vinding for Sparekassen, som det jo ogsaa maa være en Betingelse for, at Staten yder et Tilskud til Sparekassen, at denne er underkastet et Tilsyn fra Regeringens Side. Det er ganske naturligt, at saa længe Statskassen staaer med Forpligtelser overfor Sparerne og ikke har faaet hele Forholdet afviklet, saa maa Indenrigsministeren have Haand i Hanke og ekstraordinært Haand i Hanke med Sparekassen, men naar det Tidspunkt er omme, maa den sejle sin egen Sø. Ganske vist ved jeg jo godt, at det vil virke til Held for Sparekassen, at disse Bestemmelser findes, men naar den Tid er kommen, hvor den kan undvære Statens Støtte, ønsker jeg ikke, man skal give den nogen Særstilling, og det tror jeg heller ikke kan have været Lovens Mening, saa det bliver man vel let enig om ikke at opretholde. Overhovedet mener jeg, at alle de Bestemmelser, som række ud over den Tid, det vil tage, indtil det Laan, som ydes af Bankerne, er afviklet,